

FRANCES HARDINGE

LUMINA DIN ADÂNCURI

Traducere din limba engleză
de Andreea Ferigeanu

Text revăzut de Cristina Ștefan

POLIROM
2021

— N-am de ales! zise el disperat. Dacă nu mă-ntorc, o să trimită pe cineva să mă caute. Nu trebuie să ne vadă împreună.

Privirea din ochii lui Jelt îi făcu rău. Hark se simți laș și trădător pentru că voia să-și lase singur prietenul pe moarte, ca să poată să fugă acasă și să se gudure în fața noilor lui stăpâni...

Nu-l salvase pe Jelt. Jelt nu era încă salvat. Se simțea rău și era prea slăbit ca să stea în picioare. Putea să rămână în barcă până murea. Dar dacă Hark stătea cu el, cum îmbunătățea asta situația? Nu era medic. Nu era nimic.

— E un căutător de resturi care trăiește într-o colibă pe plaja următoare, sugeră Hark, agățându-se de orice speranță. Aș putea să dau o fugă să-i cer ajutorul.

— Un căutător de resturi? zise Jelt uitându-se urât la el. Ca să mă taie și să fure marfa divină?

Dunlin nu-i păruse niciodată lui Hark genul care tâlhărește și dă în cap. Dar, pe de altă parte, niciodată nu poți să știi cum vor reacționa oamenii când au în preajmă marfă divină care valorează o avere.

— Ce vrei să *fac*? izbucni Hark.

— Doar du-mă la peștera de sus.

O zisese clătinând puțin din cap, pe un ton de dezgust obosit, și asta-l făcu pe Hark să simtă că era cel mai mic lucru pe care-l putea aștepta Jelt de la un prieten. Își înăbuși graba panicată și-l ajută să se dea jos din barcă. Se chinură să meargă pe plajă, Jelt cu picioarele grele, clătinându-se pe stâncile aspre.

În peștera micuță, Hark îl lăsă pe Jelt să se așeze pe stânca lată. Măcar va fi ferit de soare și se va afla deasupra nivelului mării. Îi aduse sticla cu apă, iar hainele ude le întinse pe pietre. În tot acest timp, prietenul său îl privea fix, lipsit de expresie.

Dacă Jelt chiar nu se putea mișca? Dacă zăcea pur și simplu acolo, fără mâncare și aproape fără apă, fără să poată cere ajutor?

— Uite... Pot să-ți aduc niște bandaje de la Sanctuar. Și niște medicamente, poate. Probabil voi avea voie să ies într-o zi sau două...

— La ce bun? zise Jelt cu voce slabă, dar răgușită și plină de venin. O zi sau două? Nici nu te deranja, bine? Asta vrei să spun, nu?

Hark se imagină brusc croindu-și drum în jos spre golful eț peste două zile și găsind în peșteră cadavrul lui Jelt, cu fața cenușie. Oftă, furios pe sine, pe viață și pe prietenul lui.

— O să încerc să mă strecor afară diseară și să vin până aici, spuse îngreșat de propriile cuvinte. Nu pot să promit nimic. Dar o să încerc.

Hark se împletici înapoi spre Sanctuar, ud și epuizat. Știa că cea mai bună variantă era să se strecoare în clădire și să se ocupe de treburi într-un colț obscur. Astfel, putea să se prefacă nevinovat când avea să fie luat la întrebări. „Sunt aici de o groază de timp! Nu știam că trebuie să dau raportul când mă întorc!”

Însă, când se apropie de Sanctuar, îl zări pe Kly stând în fața singurei intrări nebaricadate. Ba chiar mai rău, nu era singur.

— A, *minunat!* murmură Hark recunoscând uniforma albastră a omului înalt de lângă supraveghetor.

Membrii Ligii Vigilenței erau mereu ușor de recunoscut. Chiar și predicatorii lor stradali purtau haine albastre-închis, o eșarfă cu buline din loc în loc și o panglică sau un șnur argintiu prins la pălărie. Recent, cei mai bogați membri începuseră să poarte versiuni mai elegante ale acestor costume, croite după uniformele unora dintre ofițerii militari

de pe continent. Deși Liga nu se afla oficial la putere, câțiva dintre ei începuseră chiar să-și dea titluri care păreau militare.

„Căpitanul” care se certa acum cu Kly era cel pe care Vyne și Hark îl porecliseră în secret Căpitanul Nădragi-Cumpliți. Era repartizat la avanpostul Ligii din vârful de nord al Cuibului. De obicei venea în sud doar ca să se întâlnească cu doctorița Vyne, dar uneori își făcea apariția și la Sanctuar, iar vizitele sale îi dădeau garantat supraveghetorului cea mai proastă dispoziție posibilă.

— Tot ce-ți cer e să mă lași să mă uit pe-aici! zicea căpitanul. Dacă preoții sunt tratați așa de bine precum spui, atunci n-ai nici un motiv să mă oprești!

Avea sprâncene groase, negre. Obrajii îi zvâcneau și țuguia din buze când era enervat, cum era de obicei, de altfel. Hark se întrebă dacă furia era ceva care venea odată ce îmbrăca uniforma sau dacă-și cumpăraseră ținuta ca să dea mâniei o formă.

— Asta nu-i grădină zoologică! mârâi Kly. Nu le dăm voie oamenilor să se plimbe pe-aici și să caște gura!

— Am daruri pentru ei, insistă căpitanul, și vreau să mă asigur că le primesc.

La picioarele lui stătea o cutie legată în piele.

— Nimeni nu vrea cărțile și pamfletele tale! E treaba mea să am grijă ca oamenii de-aici să fie lăsați în pace!

Cei din Ligă mai veniseră și înainte în vizită cu astfel de cereri și de fiecare dată fuseseră refuzați de Kly. Potrivit bârfelor din Sanctuar, Liga pune presiune pe Vyne să-l concedieze. Deocamdată se părea că ea-l apărase pe supraveghetor, insistând că el doar îi asculta ordinele. Acum, căpitanul Ligii își făcuse apariția în persoană, probabil ca să mai toarne gaz pe foc.

Hark putea ghici cu ușurință adevăratul motiv pentru care Liga era împotriva lui Kly.

O mare parte dintre insulele din Myriad era un amestec dezordonat de accente, culori ale pielii și stiluri de îmbrăcăminte. Nu puteai mereu să-ți dai seama din prima de unde era cineva, dar mai devreme sau mai târziu te prindeai cine era din Myriad și cine de pe vreun continent. Continentalii aveau credințe amuzante, făceau greșeli ciudate, nu știau limbajul semnelor și aveau rău de mare. Pentru Hark nu prea conta, era doar ceva de care putea să râdă. Însă oamenii din Ligă nu găseau deloc amuzantă prezența continentalilor.

Când Hark se apropie fără tragere de inimă, Kly profită de întrerupere și-l trase pe băiat de guler.

— Bată-te-ar soarele să te bată, unde naiba ai fost? zise supraveghetorul încruntat. Și de ce ai pantalonii uzi leoarcă?

— Mă întorceam la timp! protestă Hark. Apoi... am alunecat și am căzut într-o băltoacă dintre stânci. M-am și lovit din neatenție.

Știa că probabil e vânat și se vede că fusese bătut, spera doar că povestea unei căzături ar putea să ascundă totul.

— Ai căzut într-o băltoacă dintre stânci? întrebă Kly cu o căutătură urâtă. Mă iei de prost?

Hark înghiți în sec. Nu, Kly nu era prost. Se pregăti pentru următoarea întrebare. *Te-ai bătut?*

— Asta se întâmplă când îți acord încredere? zise Kly înverșunat, smucindu-l pe Hark de guler. Ai decis să-ți forțezi norocul, nu?

Îi trase o palmă peste cap.

— Hei! strigă căpitanul. Lasă băiatul în pace! Ți-a dat o explicație!

Hark își mușcă buza cu putere ca să nu înjure. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un căpitan al Ligii să-i ia apărarea.

— Nu-i treaba ta! se burzului Kly.

— Țsta e băiatul care-și face ucenicia, nu? spuse căpitanul. Sigur doctorița Vyne n-ar aprecia faptul că lovești un bun al ei.

Hark se înroși la față și făcu o mutră chinuită spre Kly. „Nu-i vina mea, nu i-am cerut să se bage!” Nu fu în zadar: supraveghetorul îi dădu drumul încet la guler.

— Așa-i mai bine, zise căpitanul, evident crezând c-a obținut o mică victorie.

— Du-te și schimbă-te în haine uscate, îi spuse Kly lui Hark pe un ton mai calm, apoi ajută-l pe acest... domn... să-și care „cadourile” înapoi la barcă. Să te asiguri că nu le lasă pe-aici din greșeală.

Hark se repezi în Sanctuar, neștiind dacă faptul că fusese prins în cearta celor doi îl ajutase sau îi făcuse rău. Măcar supraveghetorul nu părea să-i fi observat rănilor deocamdată. Poate nu erau atât de evidente, până la urmă.

În timp ce-și schimba hainele, se uită rapid după vânători și fu surprins să nu vadă vreun semn. Nu-și simțea atât de dureroase pe cât se așteptase zonele în care îl lovise Jelt cu pumnii și cu picioarele. Amintindu-și de gheara metalică nemiloasă care-i zgâriase spatele sub apă, își trecu mâna peste locul unde-l înțepase. Degetele găsiră numai piele fină, fără urmă de rană.

Aruncă o privire la propria reflexie într-o găleată cu apă. Aparent, fusese norocos. Dezastrele zilei nu păreau să-l fi lăsat cu vreo rană vizibilă pe care să fie nevoit s-o explice.

Așa cum se aștepta, cutia cu cărți și pamflete a căpitanului Ligii se afla încă la intrarea în Sanctuar când se întoarse

acolo. Fu mai degrabă surprins să-l vadă pe căpitan așteptând și el. Hark crezuse că va trebui să fugă după el cu cutia în brațe și apoi s-o balanseze cu greu în barca omului înainte să plece. În schimb, membrul Ligii nu avu nici o obiecție în timp ce băiatul ridica totul.

Înainte să se întoarcă și să pornească spre port cu pași mari, căpitanul nu zise decât:

— Ai grijă cu aia!

Hark îl urmă la mică distanță. Căpitanul păstră tăcerea până când ajunseră destul de departe de Sanctuar, apoi încetini puțin, astfel încât să poată merge umăr lângă umăr.

— Vă mulțumesc că ați pus o vorbă bună pentru mine, spuse Hark încercând să pară umil.

Fără îndoială, căpitanul aștepta un semn de recunoștință.

— N-are nici un drept să te lovească. N-ar trebui să aibă putere asupra *nici unuia* dintre voi.

„Aha, iară...” Ca de obicei, căpitanul nu spusese ceva explicit, dar semnificația plutea oricum în aer ca un parfum.

— Tremuri, observă bărbatul. Te temi de omul acela? Te bate des?

— Nu, spuse Hark cu sinceritate. Nu des.

— Nu trebuie să-i iei apărarea. Loialitatea nu-i o virtute la propriu. Valoarea ei depinde de cum e folosită.

Căpitanul era un maniac, dar părea bogat și cu multe relații. Avea influență și asupra doctoriței Vyne. Probabil că puteai trage foloase de pe urma lui dacă-l făceai fericit și că era un om periculos dacă-l enervai. Să-l audă pe Hark luându-i mai departe apărarea lui Kly cel mai probabil l-ar fi supărat destul de repede.

— Îți place Myriadul? întrebă căpitanul dintr-odată, cu glas puternic, dar liniștit.